

CHARLES CUMMING

The background of the cover is a dark teal color. It features a stylized illustration of a person in a bright orange raincoat standing on a dark, reflective surface. The person is looking down at a white chalk outline of a body on the ground. A long, thin, white vertical line, possibly a stream of water or a light beam, falls from the top of the cover towards the person. There are some white rectangular shapes scattered on the ground, resembling papers or debris. The overall style is graphic and minimalist.

VYŠEHRAĐ

CIZÍ ZEMĚ

Kdo stojí za zmizením
šéfky britské MI6?

ŠPIONÁŽNÍ THRILLER

**CHARLES
CUMMING**
CIZÍ
ZEMĚ

**CHARLES
CUMMING**
CIZÍ
ZEMĚ

VYŠEHRAĐ

Věnováno Carolyn Hanburyové

EDICE DETEKTIVKY

Z anglického originálu *A Foreign Country*
vydaného nakladatelstvím HarperCollins
Publishers v roce 2012 přeložil Pavel Kolmačka
Obrázek na obálce Tom Haugomat
Obálku a grafickou úpravu navrhl Vladimír Verner
E-knihu vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
v Praze roku 2016 jako svou 1477. publikaci
Odpovědná redaktorka Adéla Tošovská
Vydání v elektronickém formátu první
(podle prvního vydání v tištěné podobě)
Doporučená cena E-knihy 180 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
Praha 3, Víta Nejedlého 15
e-mail: info@ivysehrad.cz
www.ivysehrad.cz

Copyright © 2012 by Charles Cumming
Translation © Pavel Kolmačka, 2016

ISBN 978-80-7429-713-7

Tištěnou knihu si můžete zakoupit na www.ivysehrad.cz

„Než tu práci vezmete, měl byste myslím vědět jednu věc ...
Když ji uděláte dobře, nikdo vám nepoděkuje,
a když se dostanete do potíží, nikdo vám nepomůže.
Vyhovuje vám to?“
„Naprosto.“
„V tom případě vám přeji dobré odpoledne.“

W. Somerset Maugham, *Ashenden*

„Minulost je cizí země. Věci se tam dělají jinak.“

L. P. Hartley, *Poslíček*

TUNISKO 1978

I

JEAN-MARC DAUMAL SE PROBUDIL DO HLUKU, v němž se volání k modlitbě mísilo s pláčem jeho dětí. Bylo dusné tuniské ráno, krátce po sedmé. Chvíli, než si jeho oči zvykly na sluneční svit, Daumal nevnímal beznaděj své situace. Pak ho přepadla vzpomínka jako záchvat dušnosti. S očima upřenými na rozpraskaný obílený strop málem vykřikl zoufalstvím – ženatý jedenačtyřicátník vydaný napospas svému raněnému srdci.

Amelie Weldonová odešla před šesti dny. Bez varování, bez důvodu, bez jakéhokoli vzkazu. Jednu chvíli se starala o jeho děti, chystala jim večeři a četla pohádku před spaním, a vzápětí zmizela. V sobotu za svítání Jean-Marcova žena Celine našla pokoj au pair bez jejích osobních věcí: Ameliin kufr zmizel ze skříně, fotografie a plakáty ze stěn. Rodinný sejf v komoře byl zamčený, avšak Ameliin pas a náhrdelník, jež si tam uložila, chyběly. V Port de la Goulette neměli žádný záznam o tom, že by nějaká jedenadvacetiletá Britka, jíž by odpovídal Ameliin popis, nastoupila na loď do Evropy, a žádná letecká společnost létající z Tunisu neměla na seznamu pasažérku jménem Amelie Weldonová. Žádný hotel ani hostel nezaregistroval hosta s jejím jménem a těch pár mladičkových studentů a emigrantů, s nimiž se v Tunisu stýkala, o ní zřejmě nic nevědělo. Jean-Marc se pod zástěrkou starostlivého zaměstnavatele začal vyptávat na britském velvyslanectví, obrátil se na agenturu v Paříži, jež Amelii zařizovala práci,

a zatelefonoval jejímu bratrovi. Zdálo se však, že tajemství jejího zmizení nedokáže nikdo rozluštit. Jedinou útěchou mu bylo, že v žádné z postranních uliček Tunisu či Kartága se nenašlo její tělo a že ji nepřijali do nemocnice s chorobou, jež by mu ji vzala navždy. Ale jinak byl naprosto vyřízen. Žena, která mu způsobila nezměrná muka posedlosti, zmizela jako noční ozvěna.

Dětský pláč neustával. Jean-Marc shrnul bílé prostěradlo pokrývající jeho tělo, posadil se na posteli a mnul si bolavé místo v kříži. Slyšel Celine, jak říká: „Říkám ti naposled, Thibaude, že komiksy si budeš prohlížet, až dojíš snídani.“ Musel vynaložit veškerou svou sílu, aby nevstal z postele, nešel do kuchyně a ve vzteku synovi nenaplácal přes tenkou látku jeho pyžama s Asterixem. Místo toho se napil vody z poloprázdné sklenice na nočním stolku, rozhrnul záclony, vyšel na balkon a z výšky prvního patra hleděl na střechy La Marsa. Na horizontu klouzal od západu k východu tanker, za dva dny bude v Suez. Odjela Amelie soukromou lodí? Ano, Guttmann má u Hammamet u jachtu. Bohatý americký Žid se svými styky a výsadami, prý má něco společného s Mossadem. Daumal věděl, jak se Guttmann po Amelii dívá. Člověk, který měl v životě všechno, na co si vzpomněl, v ní zavětril kořist. Přebral mu ji? Nebylo nic, co by této nesmyslné žárlivosti dávalo důvod, leda paroháčský strach z pokoření. Otupělý nevyspáním se Daumal posadil na umělohmotnou židli na balkoně, ze sousední zahrady bylo cítit vůni pekoucího se chleba. Ve dvoumetrové vzdálenosti, hned u okna, uviděl načatou krabičku Mars Légère, pevnou rukou si zapálil jednu cigaretu a při prvním vdechnutí kouře se rozkašlal.

Kroky v ložnici. Děti přestaly plakat. Ve dveřích na balkon se objevila Celine.

„Ty jsi vzhůru,“ řekla tónem, který jeho srdce vůči ní ještě více zatvrdil. Věděl, že jeho žena dává všechno za vinu jemu. A přece neznala pravdu. Kdyby ji uhádla, možná by ho ještě utěšovala. Její otec měl koneckonců za léta svého manželství desítky žen. Lámal si hlavu, proč Celine Amelii prostě nevyhodila. Přinejmenším by mu ušetřila tohle období bolesti. Jako by ho tím, že ji nechá v domě, chtěla trýznit.

„Ano, jsem vzhůru,“ odpověděl, přestože Celine už dávno odešla do koupelny, aby si v rituální studené sprše drhla své dívčí tělo, jež ho nyní odpuzovalo. Jean-Marc zamáčkl cigaretu a vrátil se do ložnice, našel svůj župan pohozený na podlaze a sešel dolů do kuchyně.

Fatima, jedna z dvojice posluhovaček přidělených k Daulmalově rezidenci jako součást balíčku poskytovaného jeho chlebedárci v Paříži zaměstnancům mimo vlast, si oblékala zástěru. Jean-Marc si jí nevšímal – zamířil k překapávači na sporáku a připravil si kávu s mlékem. Thibaud a Lola se hihňali v sousední místnosti, nechtěl je však vidět. Radši se usadil ve své kanceláři, zavřel dveře a upíjel z misky kávu. Každý pokoj, každá vůně, každá zvláštnost této vily mu připomínala Amelii. V téhle kanceláři se poprvé políbili. Tam u toho nízkého oleandru vzadu, který je vidět oknem, se poprvé uprostřed temné noci milovali, zatímco nicnetušící Celine spala v domě. Později Jean-Marc hrozně riskoval, když se ve dvě či ve tři ráno vytrácel z ložnice, aby byl s Amelií, aby ji svíral, aby ji polykal, aby se dotýkal a dovedně zacházel s jejím tělem, jež ho tak opájelo, že se i teď při vzpomínce na ně zasmál. Vzápětí si uvědomil, jakými myšlenkami se zaobírá, a že je jen romantický, sám sebe litující blázen. Kolikrát už se málem přiznal a řekl Celine o všech tajnostech jejich vztahu: o hotelových pokojích, které si s Amelií najali v Tunisu, o pěti dubnových dnech, jež spolu prožili ve Sfaxu, když byla jeho žena s dětmi v Beaune. Jean-Marc věděl, a věděl to vždycky, že podvádění Celine ho těší: byla to jakási odplata za stojaté vody a celou nudu jejich manželství. Lhaní mu pomáhalo uchovat si duševní zdraví. Amelie tomu rozuměla. Snad právě tohle mezi nimi vytvářelo pouto – jejich společný sklon ke klamu. Žasl nad její schopností zakrývat a zametat stopy, takže Celine neměla nejmenší podezření ani ponětí o tom, co se děje. Všechny ty hanebné lži u snídaně – „Ano, děkuji. Spala jsem dobře.“ – spolu se strojenou lhostejností vůči Jean-Marcovi, kdykoli se milenci ocitli v Celinině společnosti. To Amelie navrhla, aby za hotel platil hotově, aby se na jeho bankovních výpisech neobjevily žádné podezřelé transakce. To Amelie přestala používat parfém, aby vůně

Hermès Calèche neulpěla na manželské posteli. V Jean-Marcově mysli nevyvstal žádný otazník nad tím, odkud pramení její hluboké uspokojení z těchto tajných her.

Zazvonil telefon. Nebývalo běžné, aby kdokoli volal před osmou. Jean-Marc byl skálopevně přesvědčen, že Amelie se s ním snaží spojit. Zvedl sluchátko a takřka zoufale řekl: „*Oui?*“

Žena s americkým přízvukem odpověděla: „John Mark?“

Byla to Guttmannova manželka. Dědička s tím nejlepším rodokmenem, tatíček senátor, rodinné peníze, které páchly zřejmě už na lodi prvních přistěhovalců do Ameriky.

„Joan?“

„Přesně tak. Nevolám nevhod?“

Lamentovat nad tím, jak samozřejmě počítá s konverzací v angličtině, nemělo smysl. Joan stejně jako její manžel se ani nepokusili zvládnout aspoň pár francouzských vět, naučili se jen arabsky.

„Ne, nevoláte nevhod. Právě jsem odcházel do práce.“

Myslel si, že Joan si chce domluvit společný den na pláži s jeho dětmi.

„Mám vám zavolat Celine?“

Odmlka. Z Joanina hlasu se vytratila obvyklá energie. Mluvila věcně, ba přímo vážně.

„Vlastně chci mluvit s vámi, Johne Marku.“

„Se mnou?“

„Týká se to Amelie.“

Joan byla zasvěcena. Dověděla se o jejich vztahu. Chce ho prozradit?

„Co je s ní?“

V jeho hlase zazněl nepřátelský tón.

„Požádala mne, abych vám vyřídila vzkaz.“

„Vy jste ji *viděla?*“

Bylo to jako doslechnout se o údajně mrtvém příbuzném, že je živ a zdrav. Nepochyboval, že se k němu vrátí.

„Viděla jsem ji,“ odvětila Joan. „Dělá si kvůli vám starosti.“

Daumal se na ten projev lásky vrhl jako pes na kost, nebylo proč si myslet, že je vylhaný.

„No ano. Celine a děti o ni měly obavy. Jednu chvíli byla Amelie s nimi, a pak najednou zmizela...“

„Nejde o Celine. Ani o děti. Má starost o vás.“

Cítil, jak v něm tryská naděje. Náhlým závanem větru se přibouchly dveře.

„O mě? Nerozumím.“

Další opatrná odmlka. Joan a Amelie si vždycky rozuměly. Joan, kterou Guttman přivábil elegancí a penězi, byla jako starší sestra, vzor půvabu a vybranosti, jemuž by se Amelie jednou mohla přiblížit.

„Myslím, že rozumíte, John Marku.“

Hra byla dohrána. Vztah byl vyjádřen. Všichni vědí, že Jean-Marc Daumal se beznadějně a směšně zamiloval do jedenadvacetileté au pair. V emigrantské komunitě bude za kašpara.

„Chtěla jsem vás zastihnout dřív, než odejdete do práce. Chtěla jsem vás ubezpečit, že o tom nikdo neví. Davidovi jsem nic neřekla a ani nemám v úmyslu něco říkat Celine.“

„Díky,“ odvětil Jean-Marc tiše.

„Amelie odjela z Tunisu. Včera v noci. Bude trochu cestovat. Chtěla, abych vám řekla, že ji mrzí, jak se všechno seběhlo. Nikdy vás nechtěla ranit ani takhle opustit vaši rodinu. Velice jí na vás záleží. Bylo toho na ni moc, víte? Měla ve všem hrozný zmatek. Mluvím srozumitelně, John Marku?“

„Mluvíte srozumitelně.“

„Možná byste mohl Celine říci, že volala Amelie. Z letiště. Řekněte dětem, že se nevrátí.“

„Udělám to.“

„Takhle to bude nejlepší, co říkáte? Nejlepší myslím bude, když na ni zapomenete.“

TEĎ

2

PHILIPPE A JEANNINE MALOTOVI, trvale bytem v Paříži, Rue Pelleport 79, si svou vysněnou dovolenou v Egyptě plánovali přes rok. Philippe, který nedávno odešel do penze, si nastrádal tři tisíce euro a vyhledal leteckou společnost, jež je dopravila do Káhiry (třebaže v šest ráno) za cenu zpáteční cesty taxíkem na letiště Charlese de Gaulla. Na internetu prošli nejlepší hotely v Káhiře a Luxoru a zajistili si slevu pro seniory v luxusním turistickém středisku Šarm aš-Šajch, kde chtěli odpočívat posledních pět dní své cesty.

Malotovi do Káhiry dorazili za dusného letního odpoledne. Pomilovali se, jen co se za nimi zavřely dveře hotelového pokoje. Jeannine pak začala vybalovat, zatímco Philippe zůstal v posteli a četl si román, který ho moc nebavil, *Akhénaton le Renégat* od Nagíba Mahfúze. Po krátké procházce po okolí se navečeřeli v jedné ze tří hotelových restaurací a před půlnocí usnuli za tlumeného hluku káhirske dopravy.

Následovaly tři příjemné, i když vyčerpávající dny. Jeannine dokázala pět hodin užasle brouzdat Egyptským muzeem, kde, jak prohlásila, ji zcela ohromily Tutanchamónovy poklady. Další den Malotovi krátce po snídani nasedli do taxíku, aby s úžasem zjistili – jako ostatně každý, kdo je viděl poprvé – že pyramidy se tyčí jen pár set metrů od tuctové předměstské čtvrti na kraji města. Celý okruh stihli za dvě hodiny – ustavičně přitom na ně dotírali prodavači tretek a amatérští průvodci a jeden německý turista s vyholenou

hlavou je požádal o snímek před Sfingou. Jeannine velice dychtila prohlédnout si vnitřek Cheopsovy pyramidy, šla však sama, protože Philippe trpěl mírnou klaustrofobií a kolegové v práci jej varovali, že interiér je stísněný a je v něm dusno a horko. V povznesené náladě z toho, že konečně na vlastní oči viděla něco, co ji uchvacovalo od dětství, Jeannine zaplatila jednomu Egypťanovi částku v hodnotě patnácti euro za krátkou projížďku na velbloudovi. Zvíře celou cestu sténalo a čpělo naftou. Když se druhý den při obědě pokoušela uspořádat snímky v digitálním fotoaparátu, nešťastnou náhodou smazala obrázek manžela sedícího na velbloudovi.

Na doporučení článku v jednom francouzském lifestyle časopise jeli do Luxoru nočním vlakem a zamluvili si pokoj v Zimním paláci, byť v Pavilionu, čtyřhvězdičkové přístavbě původního koloniálního hotelu. Místní cestovní kancelář jim aktivně nabídla cestu do Údolí králů na oslech – skupina vyrážela z Luxoru v pět ráno. Malotovi se podle očekávání přihlásili a v šest hodin viděli úchvatný východ slunce nad Hatšepsutiným chrámem. Cesta ke chrámům v Denderě a Abydosu pak byla, jak se později shodli, to nejlepší z celé jejich prázdninové cesty. Poslední odpoledne v Luxoru si Philippe a Jeannine vzali taxík ke chrámu v Karnaku a zdrželi se zde až do večera, aby zhlédli slavnou zvukovou a světelnou show. Philippe usnul během prvních deseti minut.

V úterý dorazili do Šarm aš-Šajchu na Sinajském poloostrově. Jejich hotel se chlubil třemi bazény, kadeřnickým salonem, dvěma koktejlovými bary, devíti tenisovými kurty a ochrankou dost silnou, aby odradila armádu islámských fanatiků. První večer se Malotovi rozhodli vyjít si na krátkou procházku po pláži. Přestože hotel byl plný, cestou po betonovém hotelovém chodníku k ještě teplému písku neviděli v měsíčním světle žádné další turisty.

Podle pozdějších odhadů je napadli nejméně tři muži ozbrojení noži a kovovými tyčemi. Jeannine přetrhli náhrdelník, perly z něj se rozkutálely v písku, a stáhli jí zlatý snubník prsten. Philippovi hodili na krk smyčku a strhli ho na zem, kde mu další útočník podřezal hrdlo a opakovaně ho bodl do hrudi a stehů. Vykrvácel za pár minut. Jeanninin křik

zadusil cár prostěradla nacpaný do úst. I ona měla proříznuté hrdlo, silně pohmožděné paže, břicho a boky potlučené opakovanými ranami kovovou tyčí.

Mladý kanadský pár užívající si líbánky v sousedním hotelu zaznamenal nějaký ruch a slyšel zdušené výkřiky paní Malotové, ve světle slábnoucího měsíce však nebylo vidět, co se děje. Když dvojice dorazila na místo, útočníci, kteří postarší francouzský pár přepadli a zavraždili, již zmizeli do noci. Zanechali po sobě spoušť, kterou egyptské úřady pohotově označily za náhodný násilný čin spáchaný cizími živly, „který se s největší pravděpodobností nebude opakovat“.

3

SEBRAT NĚKOGO NA ULICI je prý snadné jako zapálit si cigaretu. Tak mu to řekli. A Akim Errachidi sedící v dodávce věděl, že na to má.

Byla pondělní noc na konci července. Terč dostal přezdívku – HOLST – a již čtrnáct dní byl sledován každý jeho pohyb. Telefon, e-maily, ložnice, auto: tým nezapomněl na nic. Chlápci, kteří to měli na starosti, byli důkladní a věděli, co chtějí, to Akim musel uznat. Promysleli každý detail. Měl co dělat s profíky, o tom nebylo pochyb.

Vedle něj na sedadle řidiče Slimane Nassah bubnoval prsty do rytmu písně vysílané nějakou francouzskou stanicí a barvitě rozprávěl o tom, co by chtěl dělat s Beyoncé.

„Ta prdelka. Jen pět minut s tou sladkou prdelkou.“ Rukama opsal tvar a udělal pohyb, jako by si jej posazoval do klína. Akim se zasmál.

„Vypni tu sračku,“ řekl šéf a přikrčil se ke dveřím, připraven vyrazit. Slimane vypnul rádio.

„HOLST je na dohled. Třicet sekund.“

Všechno bylo přesně tak, jak jim to řekli. Temná ulice, známá zkratka, většina Paříže v posteli. Akim uviděl terč na druhé straně ulice u poštovní schránky, právě se chystal přejít.

„Deset sekund.“ Šéf byl ve skvělé formě. „Pamatujte, nikdo nikoho nezraní.“

Akim věděl, že celý vtíp je v co nejrychlejším pohybu s minimem hluku. Ve filmech to bývá právě naopak: křik, nabuzení muži ze speciální jednotky se probourávají zdí, házejí omračující granáty a míří samopaly. „Ale my ne,“ řekl šéf. „My to uděláme potichu a profesionálně. Otevřeme dveře, zezadu přistoupíme k HOLSTOVI a postaráme se o to, aby nikdo nic neviděl.“

„Pět sekund.“

Ve vysílače Akim slyšel ženský hlas, jak říká „čistý vzduch“, což znamenalo, že v dohledu dodávky nikdo není.

„Fajn. Jdem na věc.“

Byla v tom jakási aranžovaná krása. Když HOLST procházel kolem Akimových dveří, staly se současně tři věci: Slimane nastartoval motor, Akim vystoupil na ulici a šéf otevřel boční posuvné dveře dodávky. Zda terč věděl, co se děje, nebylo možno poznat. Akim ovinul levou paži kolem HOLSTOVA krku, rukou mu zakryl široce otevřená ústa a pravou rukou vlekl tělo do dodávky. Šéf se postaral o zbytek, popadl jej za nohy a nacpal dovnitř. Akim nastoupil za nimi a zasunul dveře, jak si to mnohokrát cvičil. Přimáčkli vězně k podlaze. Uslyšel, jak šéf říká: „Jeď,“ klidně a vyrovnaně, jako by si kupoval jízdenku na vlak, a Slimane s dodávkou vymanévroval do ulice.

Celá věc netrvala ani dvacet sekund.

4

THOMAS KELL SE PROBUDIL V CIZÍ POSTELI v cizím domě ve městě, jež velice dobře znal. Bylo jedenáct hodin dopoledne, srpen, osm měsíců po jeho nuceném odchodu od tajné služby. Dvaadvacetiletý, žijící odloučeně od své třiačtyřicetileté ženy, s kocovinou, jejíž šíře a intenzita se mohla měřit s reprodukcí Jacksona Pollocka na zdi jeho nynější ložnice.

Kde ksakru je? Kell si nejasně vybavoval oslavu čtyřicetin v Kensingtonu, natřískaný taxík mířící k baru v Dean Street, noční klub kdesi v divočině Hackney, a pak už nic. Shrnul příkrývku. Zjistil, že usnul v šatech. Přinutil se vstát, marně se sháněl po sklenici vody, roztáhl záclony. V ústech měl sucho, a jak si zvykal na světlo, hlava ho bolela, jako by ji drtil svěrák.

Bylo šedivé, líné a sychravé ráno. Ukázalo se, že se nachází v prvním patře dvojdomku v neurčité tiché obytné čtvrti. Na ulici stálo malé růžové kolo, zabezpečené černým kabelem tlustým jako krajta. O sto metrů dále se žák autoškoly pokoušel o otáčecí manévr. Kell zatáhl závěsy a snažil se zaslechnout nějaké známky života v domě. Pomalu, jako pozapomenutá anekdota, se mu v mysli začaly vynořovat útržky včerejšího večera. Tacy panáků: absint a tequila. Tancoval v nějakém suterénu s nízkým stropem. Natrefil na velkou skupinu českých studentů a dlouze si povídal o seriálu *Šílenci z Manhattanu* a Donu Draperovi. Celkem jistě si Kell vzpomínal, že seděl v taxíku s obrovským chlapíkem jménem

Zoltán. Alkoholická okna míval zamlada celkem pravidelně, teď už se ale řadu let neprobudil s tím, že by si nepamatoval na předešlý večer. Dvacet let u tajné služby ho naučilo, jak výhodné je udržet se na nohou jako poslední.

Sháněl se zrovna po kalhotách, když zazvonil telefon. Číslo se nezobrazilo.

„Tome?“

V oparu kocoviny nejdřív hlas nepoznal. Pak se rozpomněl na známou intonaci.

„Jimmy? Panebože.“

Jimmy Marquand, někdejší Kellův kolega, teď jeden z velekněží britské tajné služby SIS. Jeho ruka byla poslední, kterou Kell potřásl před svým odchodem z Vauxhall Cross onoho svěžího prosincového rána před osmi měsíci.

„Máme problém.“

„Takhle bez okolků?“ pravil Kell. „Nezeptáš, se, jak se mi vede v soukromém sektoru?“

„Je to vážné, Tome. Šel jsem půl kilometru k telefonní budce v Lambethu, aby telefon nebyl napíchnutý. Potřebuju tvou pomoc.“

„Osobní, nebo profesionální?“

Kalhoty objevil pod dekou přehozenou přes opěradlo židle.

„Zmizela nám šéfová.“

Kell se zarazil. Napřáhl ruku a opřel se o zeď. Rázem byl střízlivý, s hlavou čistou jako dítě.

„Šéfová co?“

„Zmizela. Před pěti dny. Nikdo nemá ani ponětí, kam sakra jela nebo co se jí mohlo stát.“

„Ale jaká šéfová?“

V MI6 byl jednotný šik odpůrců někdejší ředitelky Stelly Rimingtonové, alergický na jakoukoli ženu v roli šéfa. Bylo naprosto neuvěřitelné, že výhradně mužské osazenstvo Vauxhall Cross nakonec dopustilo, aby byla na nejprestižnější post v britských tajných službách jmenována žena.

„Kdy se to stalo?“

„Nevíš spoustu věcí,“ odpověděl Marquand. „Spousta se toho změnila. Víc nemůžu takhle říct.“

Tak proč se tedy vůbec bavíme, pomyslel si Kell. Chtějí

snad, abych se vrátil, po tom všem, co se stalo? Kábul a Jásina prostě zametli pod koberec?

„Pro George Truscotta pracovat nebudu,“ ušetřil Marquandovi vyptávání. „Dokud má věci pod palcem Haynes, nevrátím se.“

„Jen kvůli tomuhle,“ odpověděl Marquand.

„Ani za nic.“

Byla to skoro pravda. Pak si Kell uvědomil, že říká: „Začínám přicházet na chuť tomu, nedělat nic,“ což byla vyložená lež. Hluk na druhém konci byl možná zvukem dokonávání Marquandových nadějí.

„Je to důležité, Tome. Potřebujeme profíka. Někoho, kdo ví, co a jak. Ty jsi jediný, komu můžem věřit.“

Kdo je to „my“? Velekněží? Ti, kteří ho vykopli kvůli Kábulu? Kteří by ho s klidným svědomím obětovali vyšetřovatelům dotírajícím na SIS?

„Věřit?“ zopakoval a nazul si botu.

„Věřit,“ řekl Marquand. Znělo to, skoro jako by to myslel doopravdy.

Kell přistoupil k oknu, vyhlédl ven na růžový bicykl a pomalu se rozjíždějícího žáka autoškoly. Co ho po zbytek dne čeká? Aspirin a televize. Pár vyprošťováků Bloody Mary v hospodě U Chrta. Osm měsíců se jen flákal. Taková byla pravda o jeho novém životě „v soukromém sektoru“. Osm měsíců odpoledního civění na filmy pro pamětníky a propíjení výslužného v hospodě. Osm měsíců boje o záchranu manželství, které už nic nespasí.

„Určitě se najde někdo jiný, kdo to zvládne,“ řekl. Doufal, že se nikdo jiný nenajde. Doufal, že se vrátí zpátky do hry.

„Nová šéfová není jen tak někdo,“ odpověděl Marquand. „Amelie Leveneová to dotáhla na špici. Za šest týdnů má převzít celý podnik.“

To ovšem bylo eso. Kell se posadil na postel a pomalu se nakláněl kupředu. To, že šlo o Amelii, naprosto měnilo situaci.

„Proto se obracím na tebe, Tome. Potřebujeme, abys ji našel. Ty jsi jediný z celé tajné služby věděl, co se jí honí hlavou.“

Trochu Kellovi zalichotil – pro případ, že by ještě váhal.

„Copak jsi to nechtěl? Druhou šanci? Zmákní tuhle věc, a na případ Jásin se zapomene. Mám to z vyšších míst. Najdi ji, a my zrušíme klatbu.“

5

DO SVÉ MLÁDENECKÉ GARSONKY se Kell nechal odvézt ošuntělým Fiatem Punto, který řídil Súdánec přivydělávající si po nocích jako taxikář – na palubní desce měl položený paklík cigaret a notně ohmataný výtisk Koránu. Když vycházel z domu – ukázalo se, že patřil tomu geniálnímu polskému fanaticovi do posilování, s nímž Kell seděl v opileckém taxíku z Hackney – poznal omšelé ulice Finsbury Park, kde se kdysi účastnil společné operace s MI5. Snažil se vybavit si přesnější podrobnosti té práce: šlo o irské republikány a bombu v obchodním domě, usvědčeného chlapíka později pustili na základě Velkopáteční dohody. Jeho nadřícená tehdy byla Amelie Leveneová.

Její zmizení bylo nepochybně nejvážnější krizí MI6 od blamáže s iráckými zbraněmi hromadného ničení. Důstojníci prostě jen tak nemizí. Nestává se, že by je někdo unesl, zavraždil, že by přeběhli. Nemizí beze slova vysvětlení šest týdnů před nástupem do funkce. Pokud by zpráva o Amelii – zmizení prosákla do médií – panebože, i kdyby prosákla jen uvnitř Vauxhall Cross – následky by byly katastrofální.

Doma se Kell osprchoval, snědl zbytek jídla, jež si přinesl z libanonského fastfoodu, kocovinu si srovnal dvěma kodeiny a púllitrem vlašné koly. O hodinu později stál pod platanem dvě stě metrů od galerie Serpentine a sledoval, jak se k němu blíží Jimmy Marquand, který se tvářil, jako by mu měli sebrat penzi. Přišel přímo z Vauxhall Cross, na sobě měl

oblek a kravatu, avšak kufřík, který ho provázival na oficiální jednání, si nenesl. Byl to útlý muž, dlouhonohý víkendový cyklista, celý rok opálený, s hustou kšticí lesklých vlasů, jimiž si v zákulisí SIS vysloužil přezdívku „Melvyn“ podle známého televizního moderátora. Kell si musel připomínat, že má plné právo odmítnout to, co se mu Marquand chystá nabídnout. Nic takového samozřejmě nepřicházelo v úvahu. Jestliže se Amelie ztratila, jediný, kdo by ji měl najít, byl on.

Krátce si podali ruce a vyrazili severozápadně směrem ke Kensingtonskému paláci.

„Tak jak to jde v soukromém sektoru?“ vyptával se Marquand.

Humor nebyla jeho silná stránka, zvláště když byl ve stresu.

„Pořád v jednom kole? Sekáš dobrotu?“

Kellovi nešlo do hlavy, o co se snaží.

„Tak nějak,“ odvětil.

„Už máš přečtené všechny ty klasické romány, jak jsi chtěl?“ Znělo, to, jako by Marquand přeříkával naučený scénář.

„Pečuješ o zahrádku? Píšeš paměti?“

„Paměti mám dopsané,“ opáčil Kell. „Ty z nich vycházíš hodně špatně.“

„Nic jiného si nezasloužím.“

Marquand zřejmě vyčerpал všechno, co se dalo říct. Kell věděl, že jeho okázalá bodrost je maskou panického děsu celé instituce nad Ameliiným zmizením. Vysvobodil ho.

„Jimmy, jak se to ksakru stalo?“

Marquand se snažil tu otázku obejít.

„Krátce po tvém odchodu jsme dostali zprávu od Desítky,“ pravil. „Chtěli arabistu, měla to být žena. Ve Společném výboru pro zpravodajství udělala na premiéra dojem. Jestli zjistí, že jsme ji ztratili, je konec.“

„Myslel jsem něco jiného.“

„Já vím, že jsi myslel něco jiného,“ pravil Marquand stroze a díval se stranou, jako by se styděl, že k téhle krizi došlo za jeho působení.

„Před dvěma týdny byla na pohovoru u Haynese, obvyklá schůzka mezi čtyřma očima, při níž se předává šéfovská

štafeta. Přetrásání tajností a vyprávění skazek o věcech, co ty a já a vůbec všichni dobří Britové nemají vědět.“

„Například?“

„Však víš.“

„Tak co si tam říkali? Kdo odstřelil Džejára? Že jedenáctého září letělo páté letadlo? Chci fakta, Jimmy. Co jí řekl? Nechoď ksakru kolem toho jako kolem horké kaše.“

„Dobře, dobře.“ Marquand byl zřejmě v koncích. „V neděli ráno dala vědět, že jede do Paříže, na pohřeb. Bude pár dní pryč. Ve středu přišla další zpráva. E-mail. Po pohřbu je prý vyřízená, rozhodla se vzít si dovolenou. V jižní Francii. Jen tak zničehonic, prý si zkrátka vybere veškeré volno, než ji o všechen čas připraví práce na špici. Kurz malování v Nice, něco jako ,to, co jste vždycky chtěli zkusit‘.“ Kellovi se zdálo, že v Marquandově dechu cítí závan alkoholu. Ale mohlo to být i z něho.

„Za dva týdny prý bude zpátky, v případě krize ji zastihnem na tom a tom čísle v tom a tom hotelu.“

„A pak?“

Marquand si rukou chránil vlasy před náporu londýnského větru. Zastavil se. Vedle něj na proužku neposečené trávy poletoval modrý igelitový sáček, vzápětí se zachytil na nedařlém stromě. Ztlumil hlas, jako by mu bylo hanba za to, co se chystá říci.

„George za ní někoho poslal. Načerno.“

„Pročpak to udělal?“

„Připadalo mu podezřelé, že si vzala dovolenou tak brzo po pohovoru s Haynesem. Připadalo mu to zvláštní.“

Kell věděl, že s náčelníkovým asistentem Georgem Truscottem se počítalo coby s Haynesovým nástupcem na šéfovském postu. Podle pozorovatelů se čekalo čistě jen na to, až premiér kývne. Truscott si dal ušít oblek a udělat nábytek na míru, pozvánky, ještě vlhké, už čekaly na odeslání. Jenže Amelie Leveneová mu vyfoukla výhru rovnou před nosem. Žena. Mezi špičkami SIS člověk druhého řádu. Jeho zášť vůči ní musela být přímo toxická.

„Co je divného na tom, když si někdo v tuhle dobu vezme dovolenou?“

Kell si uvědomoval, že odpověď na svou otázku dobře zná. Ameliin příběh nedával smysl. Nebyla ten typ, co chodí na kurzy malování. Žena jako ona nepotřebovala *hobby*. Amelie dovolenou využívala jako příležitost k odpočinku. Lázně, detoxikační kliniky, pěťihvězdičkové hotely se salátovými bary a celými pluky masérů. Nikdy se nezmínila, že by chtěla malovat. Zatímco si Marquand promýšlel odpověď, Kell přešel přes pruh neposečené trávy, sejmul ze stromu uvízlý sáček a nacpal si ho do zadní kapsy džín.

„Jsi vzorný občan, Tome, fakt,“ pravil Marquand. Pohledem sklouzl ke svým botám a zhluboka vzdychl, jako by jej unavovalo stále omlouvat selhání druhých. „Samozřejmě že není nic divného na tom, vzít si v tuhle dobu dovolenou. Lidi ale obvykle něco řeknou předem. Obvykle se to dává do diáře několik měsíců dopředu. Tohle vypadalo jako rozhodnutí zčistajasna, reakce na něco, co jí řekl Haynes.“

„A Haynes si o tom myslel co?“

„Souhlasil s Truscottem. Požádali nějaké přátele, aby ji měli na očích.“

Kell si opět nechal své mínění pro sebe. I on se na sklonku kariéry stal obětí paranoidních, téměř bludných manévru George Truscotta, i tak jej však ohromilo, že dva nejvýše postavení muži tajné služby dali zelenou sledovací operaci namířené proti vlastnímu člověku.

„Co jsou zač, ti přátelé? Místní kontakty?“

„Proboha ne. Frantíky za žádnou cenu nezapojovat! Jsou to profíci. Naši. Bill Knight a jeho žena, Barbara. V osmadesátém se jako důchodci usadili v Mentonu. Nechali jsme je zapsat do malířského kurzu, viděli Amelii ve středu, když přijela, trochu si s ní popovídali. Pak Bill hlásil, že neví, kde je, a že se neobjevila tři dopoledne po sobě.“

„Co je na tom divného?“

Marquand se zachmuřil. „Teď ti nerozumím.“

„Co když si dala pár dní pauzu? Třeba onemocněla?“

„No právě. Neozvala se. Barbara zavolala do hotelu, tam po ní nebyla ani stopa. Telefonovala Ameliinu manželovi...“

„...Gilesovi,“ utrousil Kell.

„Ano, Gilesovi, ten o ní ale od jejího odjezdu z Wiltshiru neslyšel. Mobil má vypnutý, na e-maily neodpovídá, na jejím účtu nebyl zaznamenán žádný pohyb. Totální výpadek.“

„Co policie?“

Marquand svažil huňaté obočí a posměšně napodobil francouzský přízvuk. „Bof,“ řekl. „Ze silnice ji neseškrábali a v moři její tělo taky neplavalo, jestli myslíš tohle.“ Když viděl Kellovu reakci, měl pocit, že se musí omluvit. „Promiň, to bylo hnusný. Nechtěl jsem to takhle zlehčovat. Celý je to zatraceně záhadný.“

Seznam možných vysvětlení byl zcela nahodilý a zároveň nevyčerpatelný: zásah Rusů nebo Íránců do nějakých Ameliiných osobních záležitostí, tajná dohoda s Američany ohledně Libye a arabského jara, náhlá krize víry vyvolaná něčím, co se odehrálo při schůzce s Haynesem. V době, kdy to s Kellem v SIS začínalo být nahnuté, byla Amelie silně zaangažována ve frankofonní Západní Africe, což mohlo vyvolat zájem Francouzů nebo Číňanů. Vždy také bylo třeba počítat s tím, že ve věci mají prsty islamisté.

„A co její krycí identita?“

Zase cítil kocovinovou vyprahlost a otupělost po tříhodinovém spánku.

„Co když rozjela operaci, o níž Tidla a Fidla nic nevědí?“

Marquand tu možnost připustil, nešlo mu ale na rozum, že by to bylo natolik tajné, aby se Amelie Leveneová vypařila, aniž by si zajistila technickou podporu Vládní komunikační ústředny.

„Podívej,“ řekl. „Jediní zasvěcení jsou Haynes, Truscott a Knightovi. Pařížská pobočka zatím vůbec nic neví a tak by to mělo zůstat. Jakmile se něco dostane ven, tajná služba bude jen pro smích. Bůh ví, co všechno by z toho vzešlo. Amelie se má do dvou týdnů oficiálně sejít s premiérem. Nemusím ti zdůrazňovat, že když se schůzka zruší, nastane takový tanec, že se z toho ve Whitehallu všichni podělají. Jestli se o ztrátě naší agentské jedničky dovědí ve Washingtonu, začnou vyšilovat. Haynes ji chce najít během pár dnů a dělat, že se nic nestalo. Od pondělka za týden musí být zpátky.“

Marquand mrkl vpravo, jako by reagoval na náhlý hluk. „Hele, třeba se prostě objeví. Nejspíš za tím vším vězí nějaký pařížský slizoun, nějaký Jean-Pierre nebo Xavier s velkým ptákem a hotýlek v Aix-en-Provence. Víš přece, jak je Amelie na chlapy. Madonna by mohla brát lekce.“

Kella překvapilo, že se Marquand o Ameliině reputaci vyjadřuje tak otevřeně. Paralelní vztahy byly v tajné službě stejně jako alkohol takřka samozřejmost, byla to ale mužská zábava, o které se nemluví. Za všechna ta léta, co ji Kell znal, měla Amelie nanejvýš tři milence, a přece se o ní mluvilo, jako by se vyspala se třemi čtvrtinami osazenstva tajné služby.

„Proč Paříž?“

Marquand vzhlédl. „Zastavila se tam cestou do Nice.“

„To není odpověď. Proč Paříž?“

„V úterý šla na pohřeb.“

„Čí pohřeb?“

„Vůbec netuším.“

U zapřisáhlého kariéristy, jako byl Marquand, nebylo zvykem, aby se tak ledabyly přiznával k mezerám ve vědomostech.

„Všechno se to seběhlo hrozně rychle, Tome. Jméno jsme nedokázali zjistit. Giles si myslí, že jela do krematoria čtrnáctého obvodu na Montparnassu. Nějaký starý kamarád ze studentských let.“

„On s ní nejel?“

„Řekla mu, že jeho doprovod není žádoucí.“

„A Giles dělá, co se mu řekne.“

Kell věděl až příliš dobře, jak to v manželství Levenových funguje. Studoval je pečlivě, jako odstrašující příklad. Marquand se už málem rozesmál, ale pak si to rozmyslel.

„Přesně tak. Syndrom Dennise Thatchera. Manžel má být vidět, ale ne slyšet.“

„Tak se mi zdá, že potřebujete zjistit, co to bylo za kamaráda.“

Kell vyslovil něco zcela evidentního, ale Marquand uhnul.

„Mám to brát tak, že nám pomůžeš?“

Kell se podíval vzhůru. Mezi větvemi stromů temně prosvítalo nebe. Schylovalo se k dešti. Myslel na Afghánistán,

na knihu, kterou údajně psal, na nudné srpnové noci, jež měl před sebou v mládenecké garsonce v Kensal Rise. Myslel na svou ženu a myslel na Amelii. Byl přesvědčen, že je naživu a také že Marquand před ním něco tají. Kolik dalších starých agentů pošlou, aby ji sledovali?

„Kolik Její Veličenstvo nabízí?“

„Kolik potřebuješ?“

Byly to cizí peníze, a tak si Jimmy Marquand mohl dovolit být rozmařilý. Kell na peníze kašlal, ale kdyby se nezeptal, vypadalo by to, že je sentimentální. Cifru vycucal z vlhkého odpoledního nebe.

„Tisíc na den. Plus náklady. Budu potřebovat šifrovací laptop a mobil, samozřejmě taky šifrovací, a krycí jméno Stephen Uniacke. Slušné auto na letišti v Nice. Jestli tam najdu dvoudveřového peugeota s kazetákem, jedu domů.“

„Spolehni se.“

„A George Truscott zaplatí moje pokuty za rychlost. Všecky.“

„Jasně.“

6

KELL STIHL LET V OSM Z HEATHROW. Když přepínal na „režim letadlo“, objevila se mu na mobilu zpráva:

Nezapomeň na zítřejší schůzku. 14:00 Finchley.
Sejdeme se v metru.

Finchley. Agonie jeho manželství. Hodina se zachmuřenou manželskou poradkyní, která nabízela otřepaná kliše jako sušenky na podnosu. Když se Kell připoutával k sedadlu u uličky, napadlo ho, že za celých osm měsíců od jeho odchodu ze SIS je to teprve podruhé, co opouští Londýn. V půlce března Claire navrhla romantický víkend v Brightonu – „ať zjistíme, jestli dokážeme být víc než lodě míjející se ve tmě“ – v hotelu však celou noc probíhala svatební hostina, spát se dalo jen tři hodiny a v neděli totálně zabředli do známé smršti vzájemných výčitek a hádek.

Vedle Kella se usadila mladá matka s batoletem, jež se kroutilo na sedadle u okna. Přišla náležitě připravená na boj, s taškou plnou časopisů a samolepek, sušenek bez cukru a lahví vody. Tu a tam, když se chlapec příliš vrtěl nebo hlasitě zapištěl, věnovala Kellovi vědoucí, skoro omluvný úsměv. Kell se ji snažil ujistit, že mu to vůbec nevádí: cesta do Nice přece trvá jen půl druhé hodiny, a on má společnost dětí rád.

„Máte taky děti?“ řekla. Byla to nešťastná otázka.

„Ne,“odvětil Kell a shýbl se pro zelenou figurku na podlaže. „Bohužel ne.“

Matka byla po celý let plně zaměstnána, a tak si Kell při pročitání Ameliina tajného svazku nemusel dělat starosti kvůli něčím zvědavým pohledům: člověk na sedadle přes uličku byl pohroužen do tabulkového procesoru, žena vlevo za jeho zády usnula s hlavou podepřenou nafukovací poduškou. Podstatnou část Ameliina příběhu už znal. Byli přáteli deset let a za tu dobu si vyměnili spoustu důvěrností. Její cesta do světa tajných služeb začala v mládí. Jako talent si ji vyhlédla supertajná agentka CIA Joan Guttmannová, když Amelie koncem sedmdesátých let pracovala jako au pair v Tunisu. Guttmannová na Amelii upozornila SIS, a ta ji pak sledovala v Oxfordu a hned poté, co v létě roku 1983 absolvovala s vyznamenáním arabistiku a francouzštinu, podnikla první kroky k jejímu náboru. Po roce v MECAS, škole pro špióny v Libanonu, byla v roce 1985 vyslána do Egypta a v roce 1989 do Iráku. Po návratu do Londýna v roce 1993 se Amelie Weldonová setkala a záhy zasnoubila s Gilesem Levenem, dvaapadesátiletým obchodníkem s dluhopisy s třiceti miliony v bance a osobností, kterou jeden z někdejších Kellových kolegů označil za „silně uspávající“. Ve svazku se psalo s nádechem letargického antisemitismu, o němž si Kell myslel, že už v SIS vymřel, že Leveneův postoj k Izraeli je „ambivalentní“, nicméně že „postoje a případná předpojatost jeho ženy v této problematice se sledují“.

V tomto kontextu představovala Ameliina cesta k moci fascinující četbu. Zvláště v první fázi kariéry se jí do cesty stavěl neuvěřitelný sexismus. V Egyptě ji například přeskočili při povyšování, protože „vzhledem k reprodukčnímu věku není pravděpodobné její setrvání v tajné službě“. Post místo ní připadl dvakrát rozvedenému káhirskému alkoholikovi, který své zpravodajské informace čerpal ze stránek *Al-Ahram*. Její karta se začala obracet v Iráku, kde pracovala pod neoficiálním krytím jako analytička ve službách francouzského konsorcia. Irský pas na jméno „Anne Wilkesová“ jí umožnil zůstat v Bagdádu po dobu první války v Zálivu a kontakty

s představiteli strany Baas a prominenty iráckých vojenských struktur jí vynesly slávu v Londýně i USA. Od té doby šla její kariéra od úspěchu k úspěchu: vyslána byla do Washingtonu a Kábulu, odkud řídila operace SIS po celém Afghánistánu – to trvalo dva roky, po nichž následovalo sesazení Talibanu. O jejích ambicích v tajné službě leccos naznačovalo její horování pro silnější britský vliv v Africe, jež v Downing Street vnímali pod dojmem nástupu arabského jara jako jasnozřivé. Pro Amelii však znamenalo také konflikt s Georgem Truscottem, tupým byrokratem, který myšlením ustrnul v době studené války a jímž běžní pracovníci SIS pohrdali.

Kell zavřel složku. Díval se, jak dítě vedle něj spí v matčině náruči, a snažil se těšit z toho, že je zpátky ve hře. Nic však necítil. Osm měsíců přešlapoval na místě a namlouval sobě i Claire, že zaujal zásadový postoj vůči schizofrenii a proľhanosti světa tajných služeb. Byl to samozřejmě nesmysl. Vypoklonkovali ho s ostudou. A když na něj zavolał Truscottův a Haynesův poskok Marquand, Kell naskočil zpět jako děcko na pouti, natěšené na další jízdu. Uvědomoval si, že veškeré jeho odhodlání ukázat, že se v něm mýlili, dokázat svou nevinu, ba dokonce vybudovat si nový život, stojí na písku. Navázat mohl jen a jen na svou minulost a na své schopnosti špióna.

Někde nad jižními Alpami světlo v kabině zesláblo jako při očním testu. Let neměl žádné zpoždění. Kell vyhlédl okénkem vpravo a pátral po záři Nice. Letuška se připoutala k sedadlu obrácenému proti směru letu, v zrcátku pudřenky zkontrolovala vzhled svého obličeje a věnovala Kellovi jeden klimatizovaný úsměv. Kell odpověděl kývnutím, spolkl dva aspiriny a zbytek vody z lahve a pohodlně se opřel, protože letadlo se nad Středomozemním mořem naklonilo. Přistáním si kapitán vysloužil potlesk podnapilých chlápků z Yorkshiru o dvě řady za Kellem. Na zavazadla nečekal a kontrolou prošel na svůj vlastní pas v jedenáct patnáct.

Knightsi čekali v příletové hale. Jimmy Marquand říkal, že má vyhlížet „britský pár kolem šedesátky, on je ze solárka osmahlý chlápek s obarveným knírkem, ona drobná, celkem sympatická čiperka, co je ale stále ve stínu svého manžela“.

Popis seděl skoro stoprocentně. Jakmile vyšel soustavou automatických dveří z odbavovací haly, narazil na neslaného nemastného, do hněda opáleného Angličana v těsných plátěných kalhotách a krémové košili s knoflíčky. Ostře zelený kašmírový svetrík měl přehozený přes ramena a na hrudi podle středomořského zvyku zavázaný na uzel. Knír už nebyl obarvený, vypadal však, že Bill Knight věnuje každý večer alespoň patnáct minut pročešávání jeho řídnoucích bílých chlupů. Člověk, který sám sobě nikdy neodpustil, že stárne.

„Vy jste nejspíš Tom,“ řekl příliš hlasitě a pak příliš silně potřásl Kellovi rukou. Špulil přitom pod knírem rty, jako kdyby na jazyku převaloval víno. Kell si pohrával s myšlenkou, že řekne: „Byl bych radši, kdybyste mě oslovoval pane Kelle,“ neměl však energii, aby city toho chlapíka ranil.

„A vy jste určitě Barbara.“

Za Knightem, v postoji, kterému Claire říkala pozice Rain Mana, vyčkávala drobná nahrbená paní s půlměsíčovými brýlemi. Svýma plachýma, uhýbavýma očima dokázala omluvit manželovo trochu směšné chování a zároveň navodit profesionální atmosféru, za což byl Kell rád. Bylo mu jasné, že Knight toho hodně namluví, ale nejužitečnější informace dostane od jeho ženy.

„Venku na vás čeká auto,“ řekla, zatímco se Knight nabídl, že ponese Kellovo zavazadlo. Kell to odmítl a s nelibostí si uvědomil, že kdyby žila jeho matka, byla by stejně stará jako tahle drobná paní ve zmačkaných šatech, s nečesanými šedými vlasy a měkkými, prostými gesty.

„Je to luxusní sedan,“ řekl Knight, jako by neschvaloval tak velké výdaje. V jeho hlase zněl samolibý nosový tón, jenž Kellovi začínal být protivný. „Mysím, že budete spokojen.“

Zamířili k východu. Kell se zahlédl v proskleném průčelí a cítil se jako nezdárný syn na návštěvě u rodičů v komplexu pro důchodce na Slunečném pobřeží. Nechápal, jak mohla SIS řešit zmizení Amelie Leveneové hrozící národním skandálem nasazením přestárlého špióna s kocovinou a dvou pochybných senilních vysloužilců, kteří nebyli v akci od pádu berlínské zdi. Co když Marquand *chtěl*, aby Kell pohořel? Plánoval to?

Co když Knightovi pracují podle skrytého plánu a mají Kella potopit, ještě než začne?

„Tudy,“ pravil Knight. Nějaká mladá žena, hubená jako manekýna, proběhla automatickými dveřmi a vrhla se do náruče koženého donchuána, jen o málo mladšího než Kell. Zaslechl, jak s ruským přízvukem říká „*Mon chérie!*“ a zaznamenal, že při polibku má otevřené oči.

Šli vlhkým francouzským večerem přes rozlehlé betonové parkoviště u budovy terminálu ke třípatrovému parkovacímu domu sto metrů východně. Provoz na letišti zvolna ustával, autobusy se bok po boku choulily v temném podjezdu, jeden řidič spal s hlavou na volantu. Noční cestující se řadili u spoje do Monaka – všichni byli elegantnější a vyrovnanější než davy nalévající se pivem na Heathrow. Knight zaplatil parkovné, lístek pečlivě uložil do pouzdra na účtenky k proplacení nákladů a zavedl Kella k jeho Citroënu C6 v horním podlaží.

„Papíry, co jste chtěl, přišly před hodinou a leží v obálce na sedadle spolujezdce,“ pravil. Kell předpokládal, že jde o legendu a papíry na jméno Uniacke, jež Marquand poslal prostřednictvím kurýra, aby Kell nemusel přes francouzskou kontrolu s falešným pasem. „Dejte si pozor,“ pokračoval Knight a prsty přitom ťukal na zadní okno, jako by se uvnitř někdo schovával. „Je to diesel. Nevěřil byste, kolik mých přátel si najalo vůz u Hertze nebo Avise a pak si pobyt ve Francii zkazili tím, že natankovali bezolovnatý...“

Barbara ho zarazila.

„Bille, pan Kell si na benzince určitě poradí.“

V žlutavém světle nebylo znát, jestli její manžel zrudnul. Z Knightova spisu, který prolistoval cestou na letiště, Kellovi utkvěla věta: „Nesnese konverzační vakuum. Sklon mluvit i tehdy, když by bylo lepší nechat si svoje rady pro sebe.“

„To je v pořádku,“ řekl Kell. „To se stane, ani nevíte jak.“

Vůz Knightových parkoval vedle C6, byl to mercedes s volantem na pravé straně, dvacet let starou britskou poznávací značkou a promáčkým pravým předním blatníkem.

„Starý a trochu potlučený méďa,“ vysvětloval poněkud zbytečně Knight jako člověk zvyklý jezdit autem, na které se

lidé dívají skrz prsty. „Ale slouží dobře. Jednou za rok musíme s Barbarou zpátky za kanál kvůli technické a obnově pojistky, ale vyplatí se to...“

To stačilo. Kell hodil tašku na zadní sedadlo citroënu a šel rovnou k věci.

„A teď k Amelii Leveneové,“ pravil. Parkoviště bylo prázdné a jejich konverzaci přehlušoval hřmot občasných letadel a okolního dopravního ruchu. Knight, jehož Kell přerušil v půlce věty, se zdál být náležitě ve střehu. „Podle Londýna se paní Leveneová ztratila před několika dny. Mluvili jste s ní během doby, kdy docházela na kurzy malování?“

„Zajisté,“ odvětil Knight, jako by Kell zpochybňoval jeho charakter. „Samozřejmě.“

„Co můžete říci o Ameliině rozpoložení, o jejím chování?“ Barbara chtěla něco říci, ale Knight ji přerušil.

„Naprosto normální. Velice přátelská a zapálená. Představila se jako učitelka na penzi, ovdovělá. Skoro nic, co by stálo za zmínku.“

Kell si vybavil další řádek z Knightova spisu: „Ne vždy je ochoten udělat něco navíc. Kolegové během let nabyli dojmu, že Bill Knight dává přednost klidnému životu před tím, aby se do něčeho namočil.“

Barbara ho podle očekávání doplnila.

„No,“ ozvala se, neboť cítila, že manželova odpověď Kella neuspokojila. „Bill a já jsme se v tomhle neshodli. Já měla dojem, že je trochu rozrušená. Moc toho nenamalovala, což bylo divné, když se to chtěla naučit. Dost často taky kontrolovala esemesky na telefonu.“ Pohlédla na Kella a maličko, spokojeně se usmála jako někdo, komu se podařilo uhodnout těžkou otázku v křížovce. „To se mi zdálo obzvlášť divné. Víte, lidi jejího věku nemají pořád v ruce mobil jako mladí. Vidíte, pane Kelle?“

„Říkejte mi Tome. A co přátelé, znáší? Viděli jste ji s někým? Když vás Londýn žádal, abyste na ni dohlédli, jeli jste za ni do Nice? Chodila někam večer?“

„To je strašně moc otázek najednou,“ ohradil se Knight, sám se sebou zřejmě spokojený.

„Tak to vezte jedno po druhém,“ pravil Kell. Cítil, že operační adrenalin konečně začíná fungovat. Zafoukal vítr a Knight si trochu urovnal vlasy.

„Tak teda, já ani Barbara nevíme o tom, že by paní Leveneová někam jezdila. Ve čtvrtek večer například sama povečeřela v restauraci na Rue Masséna. Sledoval jsem ji do hotelu a seděl pak v mercedesu do půlnoci, neviděl jsem ji ale odcházet.“

Kellův pohled se setkal s Knightovým.

„Najmout si v hotelu pokoj vás nenapadlo?“

Následovalo ticho a rozpačitá výměna pohledů mezi manželem a manželkou.

„Víte, Tome, ono nebylo nějak moc času, abychom na to všechno reagovali.“

Knight, možná nevědomky, o krok ustoupil. „Londýn chtěl, abychom se zapsali do kurzu, měli paní Leveneovou na očích a hlásili, kdyby se dělo něco zvláštního. To bylo všechno.“

Otěží se chopila Barbara. Zřejmě se obávala, že Kellovi nabízejí nelichotivý obrázek o svých schopnostech.

„Nevypadalo to, že Londýn *počítá s tím*, že se něco semele. Spíš to vyznělo tak, že ji máme *hlídat*. A teď jsou to teprve dva nebo tři dny, co jsme hlásili, že paní Leveneová zmizela.“

„A vy si myslíte, že není v Nice, že není prostě u přítele?“

„Ach ne, my si *nic* nemyslíme,“ odvětil Knight a byla to nejpřesvědčivější věc, kterou řekl od chvíle, kdy Kell opustil odbavovací prostor. „Udělalí jsme, co nám řekli. Když se paní Leveneová neukázala na kurzu, zavolali jsme. Pan Marquand musí mít nějaké podezření, že poslal posilu.“

Posilu. Kell si pomyslel, že přesně před čtyřiadvaceti hodinami popíjel v natřískaném baru na Dean Street a zpíval „Happy Birthday“ čtyřicetiletému kamarádovi z univerzity, s nímž se neviděl patnáct let.

„Londýn má těžkou hlavu z toho, že na jejím účtu není žádný pohyb a že nebere mobil.“

„Myslíte, že... *přeběhla*?“ zeptal se Knight a Kell potlačil úsměv. Ke komu? K Moskvě? Pekingu? Amelie by raději žila v Albánii.

„To není pravděpodobné,“ pravil. „Náčelníci tajných služeb jsou velká zvířata. Politické dopady by byly katastrofické. Nikdy ale neříkej nikdy.“

„Nikdy neříkej nikdy,“ zamumlala Barbara.

„Co její pokoj? Prohledal ho někdo?“

Knight zíral do země. Barbara si popravila půlměsíkové brýle. Kell pochopil, proč to nikdy nedotáhli dál než na operační podporu v Nairobi.

„Neměli jsme pokyn k nějakému šetření,“ odvětil Knight.

„A co ti lidé, co vedou malířský kurz? Mluvili jste s nimi?“

Knight potřásl hlavou a dál hleděl do země jako peskovaný školák. Kell se rozhodl dát jim pokoj.

„No dobře. Jak daleko je hotel?“

Barbara vypadala ustaraně. „Na Boulevard Dubouchage. Asi dvacet minut odtud.“

„Pojeďu. Pokoj jste zamluvili na Stephena Uniacka, je to tak?“

Knight ožil. „Přesně tak. Co takhle pojíst? Mysleli jsme si s Barbarou, že vás vezmeme do Nice do jedné malé hospůdky u přístavu, kterou máme rádi. Bývá otevřeno až...“

„Později,“ odpověděl Kell. Na Heathrow si dal plněnou placku a spláchl ji plechovkou koly. V žaludku mu bude ležet do rána.

„Něco bych ale od vás potřeboval.“

„Samozřejmě,“ odvětila Barbara.

Kell viděl, že velmi stojí o to co nejvíc svůj návrat na scénu prodloužit. Možná mu bude užitečná.

„Zavolejte do hotelu Gillespie. Řekněte jim, že jste právě přistáli a že potřebujete pokoj. Jeďte tam, ale počkejte venku, ať se domluvíme, ještě než se zapíšete.“

Knight vypadal zmateně.

„Ujednáno?“ zeptal se Kell kousavě. Pokud on dostával tisícovku na den, Knightovi možná měli nejméně polovinu. V konečném důsledku to znamenalo, že mají udělat, co jim řekne. „Potřebuji se dostat do počítačového systému hotelu. Chci detaily z Ameliina pokoje, časy příchodů a odchodů, využívání internetu a tak dál. K tomu potřebuji vyrušit toho,

kdo má noční službu, dostat ho na pět či deset minut od stolu. V tom můžete hodně pomoci – objednat službu na pokoj, stěžovat si na rozbitý kohoutek v koupelně, zapnout poplašný hlásič. Jasně?“

„Jasně.“

„Máte kufr nebo něco, co vypadá jako zavazadlo na nocleh?“

Barbara se na okamžik zamyslela a řekla: „Myslím, že ano.“

„Dejte mi půl hodiny, abych se zapsal, a pak jedte do hotelu.“ Uvědomoval si, jak rychle improvizuje, celou dobu se mu vybavovaly staré triky. Jako by měl mozek osm měsíců naložený v rosolu.

„Nemusím vám snad říkat, že když mě uvidíte ve vestibulu, tak se neznáme.“

Knight se hlučně zasmál. „Spolehněte se, Tome.“

„A mějte zapnutý telefon.“

Kell nastoupil do citroënu.

„Do hodiny vám nejspíš budu volat.“

7

SATELITNÍ NAVIGACE CITROËNU si se systémem jednosměrných ulic v Nice dobře poradila a Kell byl za dvacet minut na Boulevard Dubouchage. Hotel Gillespie byl přesně to, co Amelie měla ráda: velikostí skromný, ale stylový, pohodlný, ne však pompézní. George Truscott by si zamluvil apartmá v Negrescu a britské daňové poplatníky by přišel pěkně draho.

O tři bloky dál bylo podzemní parkoviště. Kell se poohlédl po bezpečném místě, kam by uložil svůj pas a obsah náprsní tašky, a našel úzkou dutinu v rozpraskané škvárobetonové tvárnici asi dva metry nad zemí. Knight nechal veškeré dokumenty pro Stephena Uniacka na sedadle spolujezdce – kreditní karty, pas, řidičský průkaz a další podružnosti potřebné k životu v Británii: věrnostní karty supermarketů, průkazku člena Kew Gardens, doklad o zaplacení motoristické asistenční služby. Nechyběly ani vybledlé fotografie Uniackovy fiktivní manželky a dětí. Kell zahodil obálku a vyjel výtahem na ulici. Uniacke – údajný marketingový konzultant s kanceláří v Readingu – byla jedna ze tří Kellových krycích identit, jež během své dvaadvacetileté práce pro britskou tajnou službu pravidelně používal. Pohybovat se zase pod falešnou identitou mu připadalo přirozené, ba uklidňující, jako by si oblékl starý kabát.

K hotelu Gillespie vedla z ulice krátká půlkruhová cesta, jež umožňovala zajet až před vchod, kde cestující mohli

vystoupit a vyložit zavazadla. Kell prošel dvojicí automatických dveří a po schodišti vystoupil do zšeřelého púlnočního vestibulu vyzdobeného černobílými fotografiemi Duka Ellingtona, Dizzyho Gillespieho a dalších prastarých hudebních legend. Měl hlubokou a nevyčítelnou averzi vůči jazzu a slabost pro střízlivé, tlumeně osvětlené vestibuly s koberci na staré dřevěné podlaze, obstojnými olejomalbami a barem pro hosty, kde zvoní led a konverzace. Mladík v tmavém saku, s akné a nakrátko ostříhanými blond vlasy, urovnával velkou mísu květů pot-pourri na recepčním stole. Noční vrátný. Pozdravil Kella snaživým úsměvem a Kell si všiml, že vypadá hrozně unaveně.

„Co pro vás mohu udělat, pane?“

Kell postavil svou tašku na zem a francouzsky vysvětlil, že si rezervoval pokoj na jméno Uniacke. Mladík jej požádal o průkaz totožnosti a kreditní kartu k vyplnění registračního formuláře. Na stole stál terminál počítače a vrátný do něj zadal jméno Uniacke. Klávesnice ležela pod pultem, mimo dohled, takže Kell nemohl sledovat úhozy, z nichž by vyčetl přístupové heslo.

„Už jsem tu pobýval,“ řekl a hleděl k malé kanceláři v zadní části recepcce, kde bylo vidět druhý terminál. U monitoru stála velká plechovka koly a na stole ležel otevřený tlustý paperback. Kell hledal nějaké známky toho, že ve vestibulu je nainstalován kamerový systém, ale nic nenašel. „Máte v tom systému můj záznam?“

Byla to předem připravená otázka – odpověď na ni znal. Když však vrátný reagoval, měl možnost naklonit se přes stůl a podívat se s předstíraným údivem na rezervační systém.

„Já se podívám, pane,“ odvětil vrátný podle očekávání. Na bledém vymydleném obličejí mu rašily měkké chloupky a na bradě měl naběhlý vrídek už už se chystající prasknout. „Ne, nezdá se mi, že bychom tu měli nějaký záznam...“

„Vážně ne?“

Kell se zatvářil překvapeně, dotkl se na boku monitoru a naklonil se nad něj tak, že mohl rozpoznat, jaký rezervační systém hotel používá. Byla to „Opera“, nejrozšířenější rezervační systém v Evropě, který Kell obstojně znal. Uniackovy

údaje byly vloženy do formuláře s nadcházejícími výdaji roze-psanými do řady kolonek označených hesly „jídlo“, „ubytová-ní“, „nápoje“ a „telefon“. Pokud by vrátný zůstal přihlášen, přístup k Ameliiným informacím by byl jednoduchý. Kell věděl, že byla ubytována v pokoji 218 a že program jej dovede k jejím osobním údajům na dvě tři kliknutí myši.

„Třeba je to na jméno mojí ženy,“ řekl a odtáhl zas ruku před pult. Z baru vyšel jeden host, pokynul vrátnému a kráčel vestibulem k výtahům. Kell ustoupil o několik kroků zpátky, zamžoural do baru a zaznamenal mladou dvojici popíjející koňak u stolu v koutě. Barmanka s širokými boky sbírala arašidy vysypané na koberec. Jinak byla místnost prázdná. „Nevadí,“ řekl a opět se obrátil k recepčnímu pultu. „Mohu si objednat buzení telefonem na sedmou?“

Byla to drobnost, ve vrátném však měla vzbudit užitečný dojem, že Monsieur Uniacke má v úmyslu jít spát hned, jak přijde do pokoje.

„Zajisté, pane.“

Kell dostal pokoj ve třetím poschodí. Vyšlapal po schodech pěšky, aby se obeznámil s dispozicí hotelu. V prvním mezi-patře si všiml něčeho, co mu vnušlo nápad – skříně s pootev-řenými dveřmi, v níž pokojská nechala vysavač a všelijaké čisticí prostředky. Pokračoval krátkou chodbou, kartou si otevřel dveře, vešel do pokoje a hned začal vybalovat. Ces-tou na Heathrow mu Marquand předal laptop. Kell připojil do zdířky šifrovací modem a pomocí tří hesel se proklíkal na server SIS. V minibaru byli tři miniaturní Johnny Wal-kerové, při kontrole pošty je vypil půl napůl s minerálkou. Marquand mu poslal zprávu s aktuálními informacemi sou-visejícími s Ameliiným zmizením:

Doufám, žes dojel dobře. O našem člověku žádné zprávy.
Periferie stále neaktivní.

„Periferie“ byly Ameliiny kreditní karty a mobilní telefon.

Pohřby v crematoriu 14. pařížského obvodu v příslušné dny.
Hledej jména: Chamson, Lilar, de Vilmorin, Tardieu, Radiguet,
Malot, Bourget. Šetření pokračuje. Upřesnění do 24 hodin.

V *crematoriu*. Marquand a jeho latina. Kell si pod košili stříkl deodorant, vsunul do telefonu SIM kartu, aby si mohl přečíst soukromé zprávy z Londýna, a schroupal malé balení chipsů Pringles z minibaru. Pak přehodil zpátky Uniackovu SIMku a zadal číslo Knightových. Ozvala se Barbara. Její manžel zřejmě řídil.

„Pan Kell?“

„Kde jste, Barbaro?“

„Zrovna parkujeme kousek od hotelu.“

„Dostala jste ten pokoj?“

„Ano. Volala jsem z letiště.“

„Kdo volal?“

„Já.“

„A řekla jste, že je to pro dva?“

Barbara zaváhala, jako by od Kella čekala nějakou léčku.

„Takhle jsem to neformulovala, asi ale pochopil, že jsem s manželem.“

Kell to riskl. „Změna plánu,“ řekl. „Chci, abyste se zapsala sama. Potřebuju Billa venku.“

„Aha.“ Nastala tíživá odmlka – Barbara vstřebávala instrukce.

„Ve dvě hodiny chci odlákat vrátného tím, že ho přiměji, aby šel nahoru a vyndal vysavač.“

Spojení se na okamžik přerušilo a Barbara řekla: „Cože?“

„Vysavač. Lux. Poslouchejte mě dobře. Je to důležité. Vysavač je ve skříni v mezipatře mezi prvním a druhým poschodím. Ve dvě tam budete čekat. Až tam vrátný přijde, řekněte mu, že jste zabloudila a nemůžete najít svůj pokoj. Ať vám ukáže, kde je. Nenechte ho jít zpátky do recepce. Kdyby trval na tom, že půjde, ztropte povyk. Dělejte, že jste nemocná, začněte plakat. Něco prostě udělejte. Až budete u dveří svého pokoje, řekněte mu, ať jde s vámi dovnitř a ukáže vám, jak se zapíná televize. Hlavně ho zaměstnejte. Pokud nebude přihlášený, potřebuju deset minut. Ptejte se ho. Jste osamělá stará dáma a máte pásmovou nemoc. Je to jasné? Myslíte, že to zvládnete?“

„Zní to velice jednoduše,“ odvětila Barbara a Kell v jejím hlase zachytil náznak odměřenosti. Uvědomil si, že si nebral

servítky a že popsat ji jako „starou dámu“ nebylo zrovna příhodné.

„Až se budete zapisovat, zahrajte si na excentričku,“ pokračoval ve snaze obnovit vzájemné souznění. „Mějte chaos v papírech. Požádejte, ať vám ukáže, jak se odemyká kartou. Trochu laškujte. Noční vrátný je mladý kluk, nejspíš mluvící anglicky. Zkuste to napřed anglicky, než spustíte francouzsky. Dobře?“

Barbara jako by si pokyny zapisovala. „Samozřejmě, Tome.“

Kell vysvětlil, že znovu zavolá ve tři čtvrtě na dvě, aby vše potvrdil. Mezitím by se v hotelu měla porozhlédnout a všimnout si všech známek přítomnosti ochranky, pokojské nebo někoho z kuchyně, kdo třeba zůstal v budově. Pokud někoho uvidí, musí dát Kellovi okamžitě zprávu.

„V jakém jste pokoji?“ zeptala se Barbara.

„Tři dva dva. A řekněte Billovi, ať sleduje vchod. Pokud by mezi za pět dvě a dvě patnáct chtěl dovnitř někdo z ulice, ať ho zadrží.“

„Řeknu mu to.“

„Důkladně mu to vysvětlete. Až se ocitnu v kanceláři, ze všeho nejmíň budu potřebovat hosta bloumajícího po vestibulu.“

8

„JÁ TO PROSTĚ NECHÁPU. Nechápu, proč mě nechce zapojit.“

Bill Knight seděl sklesle za volantem mercedesu, zíral na své béžové lakovky a potřásal hlavou, jako by se snažil porozumět této poslední a možná definitivní urážce svých operačních schopností ze strany SIS. Případný kolemjdoucí by si možná myslel, že vzlyká.

„Miláčku, on tě *chce* zapojit. Prostě chce, abys byl venku. Potřebuje tě, abys hlídal dveře.“

„Ve dvě ráno? Kdo se vrátí do hotelu ve *dvě ráno*? On mi prostě *nevěří*. Myslí si, že na to nemám. Řekli mu, že *hvězda jsi ty*. Vždycky to tak bylo.“

Barbara Knightová chlácholila a uklidňovala manželovo ego dobrých čtyřicet let při nesčetných poníženích, ustavičných finančních potížích, ba dokonce i při jeho smolařských nevěrách. Stiskla jeho zaťaté prsty svírající ruční brzdu a ze všech sil se snažila zahrát nejnovější krizi do autu.

„Ve dvě ráno se do hotelu vrací spousta lidí, Bille. Jsi jen moc starý na to, aby sis to pamatoval.“

Připomínat mu jeho věk byla chyba. Zkusila to jinak.

„Kell se potřebuje dostat do rezerválního systému. Kdyby někdo vešel a viděl ho za recepčním pultem, mohlo by mu to být podezřelé.“

„Do prdele,“ pravil Knight. „V žádném trochu slušném hotelu na světě se v tuhle hodinu nikdo nedostane do vestibulu bez toho, že by nejdřív zazvonil a někdo mu přišel otevřít. Budu tady marnit čas.“

Jako na povel se u vchodu hotelu Gillespie objevili dva hosté, zazvonili a počkali, až přijde noční vrátný. Jako by to nastrojil nějaký zlomyslný bůh jako ilustraci toho, co Knight řekl. Vrátný zhodnotil jejich důvěryhodnost a pustil je do vestibulu. Bill a Barbara Knightovi parkující padesát metrů od vchodu všechno viděli přes přední sklo mercedesu.

„Vidíš?“ pravil unaveně vítězoslavným tónem.

Barbara na okamžik nebyla schopná slova.

„Stejně bude nejlepší, když nezazvoní,“ vypravila ze sebe.

„Proč si prostě nekoupíš cigarety a nepoflakuješ se kolem nebo něco na ten způsob? Pořád bys byl velmi *užitečný*.“

Knight cítil, že ho Barbara vodí za nos.

„Nekouřím,“ pravil. Tváří v tvář jeho nevrlosti sebrala poslední zbytky sil.

„Podívej, je naprosto jasné, že v hotelu pro tebe není žádný úkol. Kell chce, abych zahrála slečnu Marplovou a udělala ze sebe otravu. Když půjdeme jako manželé, jsem automaticky míň zranitelná, chápeš?“

Knight otázku ignoroval, Barbara nakonec ztratila trpělivost.

„Fajn,“ řekla. „Snad bude nejlepší, když prostě pojedíš domů.“

„*Jet domů?*“

Knight se za volantem napřímil a Barbara viděla, že mu oči srší hněvem. Byl to kupodivu stejný zoufalý výraz, jaký měl skoro po každé rozpravě s jejich nezdárným šestatřicetiletým synem.

„Nenechám tě samotnou v hotelu s chlapem, kterého neznám, pracovat celou noc podle nějakého potrhlého plánu...“

„Drahoušku, on přece není člověk, kterého vůbec neznáme...“

„Nelíbí se mi. Nelíbí se mi, jak se chová.“

„No, to bude určitě oboustranné.“

To byla druhá chyba. Knight mohutně nasál vzduch nosem a zíral ven. Po chvíli zapnul motor a naznačil Barbaře – čistě řečí svého těla – že by měli zvednout kotvy.

„Nedělej našťvaného,“ řekla s jednou rukou na dveřích a druhou stále na ruční brzdě. Zoufale potřebovala dostat se do hotelu, aby se zapsala a splnila úkoly, jež dostala. Neustálá ublíženost jejího manžela byla nesmyslná a kontraproduktivní.

„Víš sám, že to není *osobní*.“

Nějaký obtloustlý člověk v teplácích a zářivě bílých tenis-kách přešel kolem hotelu Gillespie, zahrnul vlevo do Rue Alberti a zmizel.

„Budu úplně v pohodě. Do hodiny ti zavolám. Počkej v baru, jestli si děláš starost. Tom mě nejspíš za pár hodin pošle domů.“

„V jakém *baru*? Proboha, je mi dvaasedesát. Nemůžu si jít jen tak sednout do *baru*.“

Knight dál zíral oknem. Vypadal jako mileneček, který dostal kopačky.

„A nebuď směšná. Nemůžu opustit postavení. Chce, abych dával pozor na ten zasraný vchod.“

Začalo pršet. Barbara zavrtěla hlavou a sáhla po klice dveří. Neměla ráda, když její manžel mluvil sprostě. Na zadním sedadle mercedesu ležela veliká taška, v níž Knightovi obvykle vozili do sběrný v Mentonu lahve a plechovky. Nacpala do ní zmačkané výtisky *Nice-Matin*, starý klobouk a gumáky. Chopila se jí.

„A nezapomínej, že jsme si posledních pár dní pěkně užili,“ řekla. „A taky že nám dobře platí.“ Její slova neměla viditelný účinek. „Brnknu ti, jen co budu v pokoji, Bille.“ Něžný polibek na tvář. „Slibuju.“

KELL DOPIL POSLEDNÍHO JOHNNYHO WALKERA a sáhl po telefonu na nočním stolku. Vytočil nulu do recepcce. Na druhém konci se ozval hlas nočního vrátného.

„*Oui, bonsoir, Monsieur Uniacke.*“

Teď šlo jen o to, vymyslet nějaký příběh.

„Wi-fi v pokoji nefunguje,“ řekl Kell. Mohli by v recepci zkontrolovat systém? Vrátný se omluvil za nepříjemnost, nadiktoval nové síťové heslo a vyslovil naději, že pan Uniacke bude mít na druhý pokus víc štěstí.

Neměl. Za deset minut vzal Kell laptop a sjel výtahem do přízemí. Vestibul byl prázdný. Dvojice, která popíjela koňak, šla spát, sklenky z jejich stolku už byly odneseny. Světla byla zhasnuta a po barmance ani vidu ani slechu.

Kell přistoupil k recepčnímu stolu. Postával tam pár sekund, než noční vrátný pohroužený do učebnice zvedl oči, vstal a omluvil se, že si Kella nevšiml.

„*Pas de problème,*“ odpověděl Kell. S Francouzi se vždy osvědčilo mluvit jejich mateřštinou – mnohem rychleji si tak získáte jejich důvěru a respekt. Kell otevřel laptop, ukázal na monitor a vysvětlil, že má stále potíže s připojením. „Je tu v hotelu někdo, kdo by mi mohl pomoci?“

„Obávám se, že ne, pane. Až do pěti jsem tu sám. Možná že ve vestibulu budete mít silnější signál. Zkuste si sednout do baru a připojit se odtamtud.“